

SARA GRUEN

APĂ PENTRU ELEFANTI

HUMANITAS
fiction

știință și cunoaștere. Înțelegem că să învățăm de la oamenii vîrstnici este o cale de a înțelege lumea și să învățăm de la copiii noștri, să înțelegem că învățarea nu este doar cunoașterea teoriei, ci și cunoașterea realității și a tradiției naționale. Astăzi învățăm să înțelegem că învățarea nu este doar cunoașterea teoriei, ci și cunoașterea realității și a tradiției naționale. Astăzi învățăm să înțelegem că învățarea nu este doar cunoașterea teoriei, ci și cunoașterea realității și a tradiției naționale.

"Așa cum spunea scriitorul român Ion Creangă: "Vă zic că suntem toti copii și suntem toti buni".

Cu toate că suntem copii și suntem buni, suntem toti săraci și neputini. De aceea, în următoarele pagini, încearcă să spui ceva despre viața și săracina copiilor români și să spui ceva și despre viața și săracina copiilor români din diaspora.

În primul rând, să spui ceva despre viața și săracina copiilor români din diaspora. Așa cum spunea scriitorul român George Coșbuc: "Nu e sărac pe măsură de bani, ci sărac pe măsură de viață".

În următorul paragraf, să spui ceva despre viața și săracina copiilor români din diaspora. Așa cum spunea scriitorul român George Coșbuc: "Nu e sărac pe măsură de bani, ci sărac pe măsură de viață".

În următorul paragraf, să spui ceva despre viața și săracina copiilor români din diaspora. Așa cum spunea scriitorul român George Coșbuc: "Nu e sărac pe măsură de bani, ci sărac pe măsură de viață".

Așa cum spunea scriitorul român George Coșbuc: "Nu e sărac pe măsură de bani, ci sărac pe măsură de viață".

Eram bine păcat că mi-aș dori să spui ceva despre viața și săracina copiilor români din diaspora. Așa cum spunea scriitorul român George Coșbuc: "Nu e sărac pe măsură de bani, ci sărac pe măsură de viață".

Am nouăzeci de ani. Sau nouăzeci și trei. Ori una, ori alta. La cinci ani, știi și câte luni sunt de când te-ai născut. Chiar și la douăzeci de ani știi ce vârstă ai. Am douăzeci și trei de ani, spui, sau poate douăzeci șișapte. Însă după treizeci începe să se întâmpile un lucru ciudat. La început e doar o ușoară potineală, o clipă de șovăială. Câtă ani ai? A, am... începi încrezător, însă apoi te oprești. Aveai de gând să spui treizeci și trei, însă nu e adevărat. Ai treizeci și cinci. După care te simți aiurea, fiindcă te întrebă dacă astăzi e oare începutul sfârșitului. Chiar este, firește, însă vor trece câteva decenii bune până o vei recunoaște.

Începi să uiți cuvinte: îți stau pe limbă, însă, în loc să se desprindă în cele din urmă de unde sunt lipite, rămân acolo. Te duci sus să iei ceva, însă, în clipă când ajungi acolo, nu mai știi ce căutai. Îți strigi copilul cu numele tuturor celorlalți copii ai tăi și chiar și cu cel al căinelui, până când îți-l amintești, în fine, pe al lui. Uneori, uiți ce zi a săptămânii este. Și, în cele din urmă, uiți și anul.

De fapt, nu e neapărat vorba că aş fi uitat una sau alta. Ci mai degrabă că am încetat să mai ţin minte lucrurile. A venit și noul mileniu, astăzi știi – atâtă agitație și stres pentru nimic, toți tinerii ăia care țățăiau din buze îngrijorați și cumpărau conserve fiindcă cineva a fost prea lenș să lase suficient spațiu pentru patru cifre și nu a lăsat decât pentru două – însă nu știi dacă astăzi a fost luna trecută sau acum trei ani. Și, de fapt, ce contează? Care e diferența dintre trei săptămâni sau trei ani ori chiar și trei decenii de fasole bătută, tapioca și rufărie de corp Depends?

Am nouăzeci de ani. Sau nouăzeci și trei. Ori una, ori alta.

Ori a avut loc un accident, ori se fac reparații la șosea, fiindcă un ciopor de babe melitează cu ochii lipiți de fereastra din capătul holului, de parcă ar fi copii sau pușcăriași. Sunt uscătive și au ceva de păianjen, și părul fin ca aburul. Cele mai multe sunt cu mai bine de un deceniu mai tinere ca mine, iar asta mă uită de mine. Chiar și când trupul te trădează, mintea continuă să-o nege.

Sunt parcat în hol, lângă cadrul metalic. Am făcut progrese uimitoare de când mi-am fracturat femurul și-i mulțumesc Domnului pentru asta. O vreme, se parea că n-aveam să mai pot merge niciodată – aşa au reușit să mă convingă să vin aici –, însă, la câteva ore odată, mă ridic și fac câțiva pași și în fiecare zi ajung tot mai departe, înainte de a simți nevoie să mă întorc. Poate că mi-o mai fi rămas un dram de viață-n mine.

Acum sunt cinci, cinci mămăițe cu păr alb ca neaua strânsă una-ntr-alta, care arată cu degetele încovrigate de artroză către geam. Aștept o vreme să văd dacă au de gând să plece. Însă ele nu dau nici un semn în sensul asta.

Cobor privirea să văd dacă am tras frâna și mă ridic cu grija, sprijinindu-mă de brațul scaunului cu rotile în timp ce fac pericolosul transfer către cadru. În clipa în care mă simt în siguranță, apuc bine de pernuțele gri de cauciuc de pe brațe și împing până când am coatele drepte, adică fix până la gresia următoare. Îmi târasc piciorul stâng în față, mă asigur că e bine propulsat, după care îl trag și pe celălalt lângă el. Împing, târasc, aștept, târasc. Împing, târasc, aștept, trag.

Holul e lung și picioarele nu mă mai ascultă ca altădată. Nu sunt ca ale bietului Camel, slavă Domnului, însă mă cam țin în loc. Bietul Camel – de ani de zile nu m-am mai gândit la el. Picioarele î se bălbăneau fără vlagă când voia să le pună în pământ, aşa că trebuia să ridice genunchii sus și să și le arunce în față. Eu trebuie să mi le târâi, de parcă mi s-ar fi îngreunat brusc și, dat fiind că sunt cam cocoșat, mă trezesc adesea uitându-mă la papucii încadrați de mergător.

Îmi ia un timp să ajung în capătul holului, însă reușesc – și asta fără ajutorul nimănui. Zici c-am câștigat la loto, deși, în clipa când ajung, îmi dau seama că trebuie să mă și întorc.

Băbuțele se dau în lături să-mi facă loc. Sunt încă în putere, fie se pot mișca singure, fie au prieteni care să le ducă peste tot cu scaunul cu rotile. Încă mai au dinți și se poartă foarte frumos

cu mine. Eu sunt o raritate aici – un bătrân într-o mare de văduve ale căror inimi încă plâng după iubiții lor soți.

— Vino puțin, plescăie din limbă Hazel. Să-l lăsăm și pe Jacob să arunce o privire.

Trage căruciorul lui Dolly puțin înapoi, după care vine lângă mine cu mâinile împreunate și ochii scăpărând.

— Vai, ce bine-mi pare! De azi-dimineață lucrează la el!

Mă duc lângă geam și ridic ochii, mijindu-i ușor în lumina soarelui. E atât de puternică, încât îmi ia câteva secunde până-mi dau seama despre ce e vorba. Si apoi totul începe să prindă contur.

În parcul de la capătul clădirii se află un cort uriaș, a cărui prelată e vopsită în dungi groase ciclam și albe, cu o cupolă tuginiată imposibil de confundat...

Inima îmi bate năvalnic și îmi duc mâna făcută pumn la piept.

— Jacob! Vai, Jacob! tipă Hazel. O, Doamne! O, Doamne! Își flutură mâinile neajutorată și se întoarce spre hol. Soră! Soră! Repede! Îi e rău domnului Jankowski!

— N-am nimic, zic, tușind și bătându-mă pe piept. Asta e problema cu băbuțele. Întotdeauna se tem să nu cumva să dai ortul popii. Hazel! Sunt bine!

Însă e prea târziu. Aud scârț-scârț-scârț-ul tălpilor de cauciuc și, câteva clipe mai târziu, sunt luat în primire de asistente. Până la urmă, se pare că nu mai trebuie să-mi fac griji cum o să mă întorc la scaunul meu.

— Deci ce avem de mâncare în seara asta? mormăi în timp ce scaunul meu virează spre sala de mese. Porridge? Fasole bătută? Pablum¹? A, nu-mi spune, avem tapioca, aşa-i? Am drepitate, e tapioca? Sau în seara asta îi spunem budincă de orez?

— Mare figură sunteți, domnule Jankowski, zice infirmiera sec.

Nu e nevoie să răspundă, și o știe. Pentru că e vineri, ni se servește bine cunoscuta combinație hrănitoare, însă total neinteresantă, de ruladă de carne, cremă de porumb, ceva care vrea să semene cu piureul de cartofi și sos care a fost turnat peste o friptură de vacă acum o mie de ani. Si se mai miră că slăbesc văzând cu ochii.

¹ Marcă de cereale pentru bebeluși. (N. tr.)

Stiu că unii dintre noi nu mai au dinți, însă eu am și vreau frigură. Frigură cum îmi făcea nevastă-mea, cu foi de dafin respîntregi alături. Vreau morcovi. Vreau cartofi fierți în coajă. și vreau un cabernet sauvignon dens, cu aromă bogată, ca să lunece toate astea frumos pe gât în jos, și nu suc de mere din conservă. Însă, mai mult decât orice, vreau porumb copt.

Mă gândesc uneori că, dacă-aș avea de ales între un știulete de porumb și a face dragoste cu o femeie, aș alege porumbul. Nu că nu mi-ar plăcea să mai am parte de o ultimă partidă de amor – încă sunt bărbat, și unele dorințe nu se stinge niciodată –, însă e destul să îmi închipui boabele dulci spărgându-mi-se între dinți ca să-mi lase gura apă. E o fantezie, știu asta. Nici unul dintre aceste lucruri nu se va întâmpla. Îmi place doar să-mi cântăresc atent opțiunile, de parcă m-aș afla în fața lui Solomon, la Judecata de Apoi: o ultimă partidă de amor sau un știulete de porumb. Ce dilemă minunată! Uneori, înlocuiesc știuletele cu un măr.

Toți cei de la mese vorbesc despre circ – cei care pot vorbi, vreau să zic. Cei tăcuți, cei cu chipuri împietrite și mădularare stafidite sau cei ale căror capete sau mâini tremură mult prea tare pentru ca să țină tacâmurile, stau așezați pe laturile sălii, însotiti de ajutoare care îi hrănesc cu lingura, puțin câte puțin, după care fac tot posibilul să-i convingă, cu cea mai mare blândete, să mestece ce au în gură. Îmi amintesc de puii de pasăre, doar că lor le lipsește cu desăvârșire entuziasmul acestora. Fetele lor, cu excepția unui vag scrâșnet din maxilar, rămân imobile și însăpămantător de lipsite de expresie. Însăpămantător, fiindcă sunt conștient de faptul că asta e drumul pe care am pornit și eu. Nu am ajuns încă la destinație, însă nu mai e mult. Nu există decât o singură cale de a o evita, dar nu pot spune că mă atrage prea tare această variantă.

Infirmiera mă parchează în fața tăvii care mă așteaptă. Sosul de pe rulada de carne a făcut deja o pojghiță. O înțep ușor cu furculiță să vad cum e. Forma ei ca de menisc zvâcnește ușor, râzându-mi în față. Ridic privirea dezgustat și mă uit drept în ochii lui Joseph McGuinty.

Stă vizavi de mine, e nou-venit și a făcut parte din lumea interlopă – avocat pledant la pensie, cu maxilar pătrat, nas ciupit de vârsat și urechi mari și pleoștite. Urechile lui îmi amintesc

de Rosie, deși în rest nu seamănă deloc. Ea avea un suflet de aur, în vreme ce el – în fine, e un avocat la pensie. Nu-mi dau seama ce-or fi crezut infirmierele că ar avea în comun un avocat și un veterinar, însă în prima lui seară aici l-au campat drept în fața mea, și de atunci aici a rămas.

Mă privește țintă și bărbia i se mișcă înainte și înapoi ca a unei vaci în plin proces de rumegare. Incredibil. Individul chiar mănâncă din chestia asta.

Băbuțele trăncănesc ca niște școlărițe, în lumea lor.

— O să stea până duminică, spune Doris. A întrebăt Billy.

— Da, sămbătă sunt două spectacole și duminică, unul. Randall și fetele lui o să mă ducă mâine, spune Norma. Se întoarce către mine. Tu te duci, Jacob?

Dau să deschid gura să răspund, însă Doris mi-o ia înainte.

— Dar caii i-ati văzut? Doamne, cât sunt de frumoși. Când eram mică, aveam și noi cai. Vai, ce mult îmi plăcea să călăresc!

Rămâne pe gânduri și, preț de o fracțiune de secundă, îmi dau seama căt a fost de frumoasă când era Tânără.

— Vă mai amintiți vremurile când circul călătoreea cu trenul? spune Hazel. Afisele apăreau cu câteva zile înainte – și tot orașul era plin de ele! Nu mai vedea nișoare cărămidă, acopereau absolut totul!

— Dumnezeule mare, aşa-i. Eu, una, îmi amintesc, zice Norma. Într-un an, au pus afișe și pe peretele hambarului nostru. Oamenii i-au spus tatei că folosesc un clei special care o să se dizolve singur la două zile după spectacol, dar, naiba să-i ia, după nu știu câte luni, hambarul nostru tot plin de afișe era! Chicotește, clătinând din cap. Tata mai avea un pic și făcea apoplexie!

— Și, câteva zile mai târziu, trenul orea în gară. Întotdeauna în zori.

— Tata ne ducea pe peron ca să ne uităm la ei cum descarcă. Măicuță, ce priveliște! Și parada! Și miroslul alunelor în timp ce se prăjeau...

— Și floricele și alunele trase-n caramel!

— Și merele-n caramel, și înghețata, și limonada!

— Și rumegușul care îți intra în nas!

— Eu duceam apă pentru elefanți, spune McGuinty.

Îmi las furculița jos și ridic privirea. Radiază de satisfacție și abia așteaptă ca fetele să cadă pe spate și să-l laude.

— Vezi să nu, zicărti

Se lasă un moment de tăcere.

— Poftim? zice.

— Nu aduceai nici o apă pentru elefanți.

— Ba da. Sigur că aduceam.

— Ba n-aduceai.

— Mă faci mincinos? rostește tărăgănat.

— Dacă zici că le aduceai apă elefanților, da, te fac mincinos.

Fetele se holbează la mine cu gurile căscate. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Știu că n-ar trebui să fac asta, dar e ceva mai puternic decât mine.

— Cum îndrăznești?

McGuinty își rezemă mâinile noduroase de marginea mesei. Tendoanele antebrațelor i se încordează.

— Uite care-i treaba, amice, zic. Decenii la rând am ascultat tot soiul de moși tembeli de teapa ta läudându-se cum au cărat ei apă pentru elefanți și îți spun acum, răspicat: asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Tembel? Moș tembel? McGuinty se sforțează să se ridice în picioare și, pe când face asta, căruciorul îi alunecă în spate. Îmi arată un deget strâmb, apoi cade, ca secerat de gloanțe. Dispare sub masă, cu privirea perplexă și gura deschisă.

— Soră! Vai de mine, soră! strigă băbuțele.

Se aude zgometul familiar de tălpi de crep și, câteva clipe mai târziu, două infirmiere îl ridică pe McGuinty de brațe. El bombăne și încearcă, neputincios, să se extragă din strânsoarea lor.

O a treia infirmieră, o negresă ca umflată cu pompa, îmbrăcată în roz-deschis, stă la marginea mesei cu mâinile în șold.

— Ce naiba se întâmplă aici? întreabă.

— Babalâcul ăsta nenorocit m-a făcut mincinos, asta se întâmplă, spune McGuinty, așezat din nou în siguranță în scaun. Își îndreaptă cămașa, ridică bărbia căruntă și-și încrucișează brațele pe piept. Plus moș tembel.

— Ei, sunt sigură că nu asta a vrut să spună domnul Jankowski, zice fata în roz.

— Ba chiar asta am vrut să spun, zic. Pentru că asta și e. Pfffff. Auzi, a cărat el apă pentru elefanți. Ai cea mai mică idee cătă apă bea un elefant?

— Vai, vai, vai, spune Norma strângând din buze și clătinând din cap. Nu știu, zău, ce v-o fi apucat aşa, din senin, domnule Jankowski.

Am înțeles. Deci aşa stă treaba.

— E absolut strigător la cer! spune McGuinty, aplecându-se spre Norma, acum, că asistența e de partea lui. Nu văd de ce-ar trebui să suport să mă facă cineva mincinos!

— Și moș tembel, îi amintesc.

— Domnule Jankowski! spune negresa, ridicând tonul. Vine în spatele meu și deblochează frânele scaunului cu rotile. Cred că poate-ar fi bine să te duci frumos la mata în cameră și să rămâi o vreme acolo. Până te calmezi.

— Stai o clipă! strigă în timp ce ea mă extrage dintr-o mișcare de la masă și pornește cu mine spre ușă. N-am de ce să mă calmmez. Și, în plus, încă n-am mâncat!

— O să-ți aduc eu mâncarea, spune din spatele meu.

— Dar nu vreau să mănânc de unul singur, în cameră! Du-mă înapoi! Nu-mi poți face asta!

Însă se vede treaba că poate. Străbate holul cu mine cu viteza luminii și o cotește brusc spre camera mea. Apasă frânele atât de tare, că scaunul se zgâltăie, zângănid din toate încheieturile.

— O să mă duc înapoi singur, zic când îmi ridică suportul pentru picioare.

— Ba n-ai să faci aşa ceva, spune, punându-mi picioarele pe podea.

— Da' nu-i corect! ridic glasul, care mi se preschimbă într-un soi de scâncet. Stau la masa aia de la început. Iar el e aici de doar două săptămâni. De ce-i ia toată lumea partea?

— Nimeni nu ia partea nimănui.

Se apleacă și mă apucă de subsuori. Când mă ridică din scaun, capul meu se află la nivelul capului ei. Are părul îndreptat la coafor și miroase a florii. Când mă pune pe marginea patului, privirea mea se află la același nivel cu pieptul ei roz-deschis. Și cu ecusonul cu numele ei.

— Rosemary, zic.

— Da, domnule Jankowski? spune.

— Minte, să știi.
— N-am de unde să știu asta. Așa cum nici mata n-ai de
Responde să știi meni și cărti

— Ba eu știu. Am făcut parte dintr-un spectacol.

Ea clipește, agasată.

— Ce vrei să spui ?

Ezit, apoi mă răzgândesc.

— Nu contează, spun.

— Ai lucrat la circ ?

— Am zis că nu contează.

Urmează un moment de tăcere stânjenită.

— Să știi că domnul McGuinty s-ar fi putut răni foarte tare, zice, aranjându-mi picioarele.

Lucrează cu gesturi rapide, eficiente, însă nu neapărat mecanice.

— Nu-i adevărat. Avocații sunt indestructibili.

Mă privește întă și, pentru prima oară, mă privește ca pe o persoană. O clipă, am senzația că am observat o mică fisură. Apoi, scurt, își reintră în rol.

— Te duce familia la circ weekendul acesta ?

— A, da, zic cu oarece mândrie. În fiecare duminică vine câte cineva. Ca ceasul.

Ea scutură un pled și mi-l întinde peste picioare.

— Vrei să-ți aduc mâncarea ?

— Nu, zic.

Se lasă o tăcere penibilă. Îmi dau seama că ar fi trebuit să adaug „mulțumesc“, însă acum e prea târziu.

— Bine atunci, zice. Mă întorc mai târziu să văd dacă mai ai nevoie de ceva.

Da da, vezi să nu vină. Așa zic toți mereu.

Dar să fiu al naibii, chiar s-a întors.

— Să nu spui nimănu, zice, dând buzna în camera mea și trântindu-mi tava cu mâncare în poală.

Așază un șerbet de hârtie, o furculiță de plastic și un castron cu fructe care chiar arată îmbigator, cu căpsuni, pepene și măr.

— Sunt ale mele, mi le-am adus să le mânânc în pauză. În regim. Îți plac fructele, domnule Jankowski ?

I-aș răspunde, doar că am mâna la gură și-mi tremură. Pentru numele lui Dumnezeu, măr.

Mă mângâie pe celaltă mână și ieșe din cameră, ignorându-mi cu delicateț lacrimile.

Îmi vâr o felie de măr în gură, savurându-i carnea zemoasă. Lampa fluorescentă de neon de deasupra mea își aruncă lumina aspră pe degetele mele strâmbe, cu care aleg bucăți de fructe din castron. Îmi par străine. Nu pot fi ale mele.

Bâtrânețea e un tâlhar cumplit. Exact când începi să-ți dai și tu seama ce-i cu viață, îți subrezește picioarele și-ți încovoie spinarea. Te doare totul și îți se încrețoșează mintea, și răspândește pe nesimțite cancerul în tot trupul soției tale.

Metastază, a zis doctorul. Mai are de trăit doar câteva săptămâni sau luni. Însă draga mea nevastă era fragilă ca o pasare. S-a stins din viață nouă zile mai târziu. După șaizeci și unu de ani petrecuți împreună, m-a luat pur și simplu de mâna și și-a dat ultima suflare.

Deși sunt momente când aş da orice să o mai am lângă mine, mă bucur că s-a dus ea prima. Când am pierdut-o, am simțit că jumătate din trupul meu a murit odată cu ea. În acea clipă, totul s-a sfârșit pentru mine, și n-aș fi vrut ca ea să treacă prin așa ceva. E cumplit să fii cel rămas în viață.

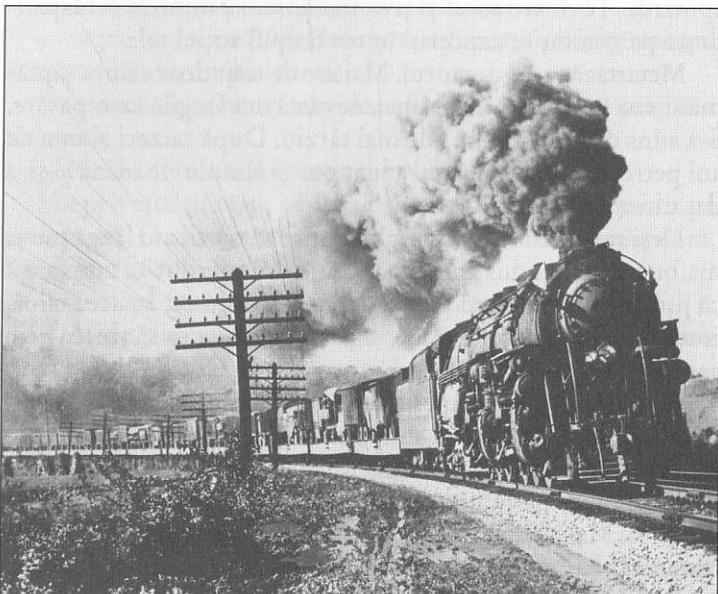
Pe vremuri credeam că prefer să îmbâtrânesc decât alternativa, însă acum nu mai sunt aşa de sigur. Câteodată, monotonia jocului de bingo și a cântecelor lălăiate în cor și bâtrânetul prăfuit parcat pe hol în scaune cu rotile mă fac să-mi doresc moartea. Mai ales în clipele când îmi dau seama că și eu fac parte din acest bâtrânet prăfuit, pus în sertar ca un suvenir de doi bani.

Însă asta e. Tot ce pot face e să profit cât mai mult de aştep-tarea aceluia moment inevitabil și să privesc atent cum stafile trecutului îmi umplu zornăind goliciunea searbădă a prezen-tului. Se ciocnesc și se izbesc cu zgomot și se instalează comod în jurul meu, în primul și în primul rând pentru că nu există competiție. Am încetat să mă mai războiesc cu ele.

Se ciocnesc și se izbesc în jurul meu chiar în clipa asta.

Simți-vă ca acasă, dragele mele. Stați puțin cu mine. A, scuze – văd că deja v-ați instalat confortabil.

Ale naibii stafii.

Din colecția de fotografii C.P. Fox

Doi

Am douăzeci și trei de ani și sunt așezat lângă Catherine Hale; sau, mai precis, ea stă lângă mine, fiindcă a venit în sala de lectură după mine și s-a strecurat nonșalant de-a lungul băncii până când ni s-au atins coapsele, după care s-a retras îmbujorată, de parcă acest contact ar fi fost accidental.

Catherine este una dintre cele patru fete din promoția anului '31 și cruzimea ei nu cunoaște margini. Pur și simplu nu mai țin minte de câte ori m-am gândit: *O, Doamne, o, Doamne, în fine o să mă lase*, ca să mă trezesc până la urmă la realitate: *Doamne Sfinte, vrea să mă opresc tocmai ACUM?*

Din câte știu, sunt cel mai în vîrstă virgin de pe fața pământului. Evident, nici un tip de vîrstă mea n-o să recunoască aşa ceva. Până și colegul meu de cameră, Edward, și-a proclamat victoria, deși sunt înclinat să cred că n-a văzut în viață lui femeie dezbrăcată decât între copertele revistelor de opt pagini. Nu cu mult timp în urmă, unii dintre colegii mei din echipa de fotbal i-au plătit unei femei câte un sfert de dolar fiecare ca să-i lase s-o facă, unul după altul, în şopronul de vite. Oricât sperasem să-mi las virginitatea în urmă la Cornell, nu am fost în stare să iau parte la asta. Pur și simplu, n-am putut s-o fac.

Așa că, peste zece zile, după șase ani nesfărșiti de disecții, castrări, fătări și după ce mi-am băgat mâna în fundul vacilor de atâtea ori că nici nu le mai țin minte numărul, eu și Virginitatea mea, umbra mea cea fidelă, vom părași Ithaca și ne vom alătura tatălui meu la cabinetul său de medicină veterinară din Norwich.

— Si aici puteți vedea foarte limpede îngroșarea părții periferice a intestinului subțire, spune profesorul Willard McGovern,